

El Diacrític | | Actualitzat el 29/08/2017 a les 13:23

?Gregorio Morán, escriure sense daurar la píndola

Article de Jordi Martí Font arran de l'acomiadament de Gregorio Morán de 'La Vanguardia', on escrivia des de 1988 | «Les xarxes bullen sobre els motius de l'acomiadament, sobre la disminució de la llibertat d'expressió, sobre l'atac de Morán a l'independentisme com a motiu de l'acomiadament... Moltes ximpleries som capaços de dir. Més se'n diran» | «La seva visió, des d'un espanyolisme banal antiespanyolista, des de Barcelona i amb els ulls oberts i la paraula atrevida, sense amo ni cap que li mani res, doten les seves idees d'aire en tots els sentits»

Gregorio Morán | Diario de Navarra

He dit i repetit en diverses ocasions que no crec en l'existència d'intel·lectuals tal com eren vistos i definits per les esquerres marxistes als seixanta i setanta del segle passat. Crec i penso que cada una de nosaltres té prou capacitats per mirar, pensar, opinar, dir i debatre. Totes som intel·lectuals igual que tots som cossos. Cap i pota, és clar. I sé, també, que no tots tenim les mateixes possibilitats dialèctiques, però això no ha de ser motiu, segons la meva opinió, per deixar d'expressar-nos i dialogar. Ara bé, és lògic que entre la gent que llegim, escoltem o mirem n'hi hagi que ens aportin més ganes de pensar i de dir, més arguments més o menys ben construïts que ens acabin esperonant a voler saber, voler participar i voler pensar.

Un dels més grans en aquest aspecte, almenys per a mi, es diu Gregorio Morán, escriu en castellà, va néixer el 1947 a Oviedo, és barceloní dels de sempre tot i haver viscut també a Madrid i París, i des del 1988 escrivia articles a *La Vanguardia* sota el darrer títol genèric de *Sabatinas intempestivas*. Com molta altra gent del moment ve del PCE de la Transició, que va retratar en un llibre més que clar, *Miseria y grandeza del Partido Comunista de España*, i va rematar a *El precio de la transición*. He de dir que quan la gent de Metromuster va presentar a

Tarragona *Ciutat morta* jo mateix els vaig dir que no entenia per què sortia Morán al reportatge; això abans de veure'l. Quan es va acabar la projecció, em vaig posar a llegir-lo. Fins aleshores sempre l'havia considerat part de *La Vanguardia* i aquest diari sempre ha pudut a poder. Així que, com a conseqüència de l'embolcall -digueu-me ximple-, els pocs cops que l'havia accedit ho havia fet sense massa interès pel que deia i amb ben poc per la forma, tot i que sí que havia notat que aquesta era bona.

Ara, la mateixa *Vanguardia* i el seu director Màrius Carol, una i altre antiindependentistes (o per dir-ho millor, sempre de qui mana i de moment mana Espanya) li han fet arribar un burofax per acomiadar-lo. Les xarxes bullen sobre els motius de l'acomiadament, sobre la disminució de la llibertat d'expressió, sobre l'atac de Morán a l'independentisme com a motiu de l'acomiadament... Moltes ximpleries som capaços de dir. Més se'n diran. El que és cert és que amb la desaparició de la seva secció a *La Vanguardia* es tanca una finestra d'aquelles estranyes que alguns mitjans del règim que sigui tenen no se sap si per oxigenar-se i no acabar podrint-se totalment o per tal que ningú no pugui dir que no tenen de tot. Un espai que tenia també *El País* amb Haro Tecglen, per exemple, i que en el cas de Morán anava combinat amb una sèrie de llibres excel·lents que us recomano de totes totes penseu el que penseu políticament parlant.

Entre els seus llibres he llegit amb fruïció la seva feina com a biògraf de Suárez, d'un home gris de qui en va explicar el no-res en dues ocasions; la seva anàlisi de la transició espanyola en forma d'autòpsia cultural a *El cura y los mandarines*; o la seva crònica de la Catalunya contemporània fins a la conversió de Mas en independentista a *La decadència de Cataluña contada por un charnego*. Crec que són llibres lloables i recomanables de forma absoluta. Primer, perquè estan excel·lentment escrits i fa goig avançar per les paraules de Morán escrigui del que escrigui; segon, perquè les dades i els coneixements que aporta són enciclopèdics i l'autor és capaç de dotar les anècdotes de categories sense traïr la veritat que sempre té com a objectiu; i tercer, perquè la seva visió, des d'un espanyolisme banal antiespanyolista, des de Barcelona i amb els ulls oberts i la paraula atrevida, sense amo ni cap que li mani res, doten les seves idees d'aire en tots els sentits. Un dels grans autors del periodisme espanyol que m'atreviria a situar al costat d'un dels seus més admirats autors, lliure com ell, Rafael Barrett, sobretot per allò del combat lliure d'idees i paraules.

Personalment i políticament discrepo de moltes de les seves idees però seria una ximpleria absoluta no entendre que els nostres caps es belluguen només quan som capaços de confrontar els nostres pensaments amb altres que ens esperonin a saber més, a aprendre a interrogar-nos i a debatre. Sense els textos de Morán serà una mica més complicat pensar de forma completa i complexa i és per això que caldrà buscar-lo on sigui; és de la mateixa pasta que Guillem Martínez. I és per això que esperem que no deixi d'escriure, però alhora també esperem que cap mitjà, precisament dels que no admeten dissidències, vulgui passar per progressista i el posi entre merda feixistoide, racista o anticatalana (terrible que «anticatalana» sigui ja una categoria periodística a l'Estat espanyol). En tot cas, segur que la seva veu sabrà no caure on ungeixen els dissidents de la dissidència nacional en un estat que no l'admet, i es mantindrà lliure com fins ara, alhora que incòmoda i lúcida.

Ho esperem. I en tot cas ho fem lloant la llibertat d'expressió total, de totes i tots i, alhora, recordant la seva defensa del lliurepensament efectiu i aquella definició del nacionalisme català que feina en un text sobre Pujol titulat *La paz pujoliana* inclòs dins *La decadència...* quan deia que «Como me importa un comino y ya soy mayorcito y no tengo que pedirle permiso a nadie para decir lo que pienso, voy a escribir sobre aquí sin necesidad de dorarle la píldora a cierto personal autóctono, contando lo perversos que son allá, para así «contextualizar» nuestros defectos de acá. O como algún imbécil titulado suele decir, el nacionalismo catalán es una reacción frente al nacionalismo español. Siempre tuve para mí que el nacionalismo catalán ha de ser algo más consistente que eso, porque el nacionalismo español ha sido simplemente la expresión edulcorada del fascismo».